

GEORGE CHRISTIE

**ELÄMÄNI
HELVETIN
ENKELINÄ**

— SUOMENTANUT MIKA KIVIMÄKI —

JOHNNY
Kniga

GEORGE CHRISTIE

**ELÄMÄNI
HELVETIN
ENKELINÄ**

SUOMENTANUT MIKA KIVIMÄKI

JOHNNY KNIGA
HELSINKI

Text Copyright © 2016 by George Christie

Englanninkielinen alkuteos: *Exile on Front Street – My Life as a Hells Angel... And Beyond*

Thomas Dunne Books, an imprint of St. Martin's Press, New York, 2016.

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group,
through Ulf Töregård Agency AB.

All rights reserved.

Suomenkielisen laitoksen © Mika Kivimäki ja Johnny Kniga 2025

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

ISBN: 978-952-362-145-9

Painettu EU:ssa

Vaimolleni Nikkille, ja lapsilleni
Moriyalle, Aubreelle ja Finnille.
Tarinani kertoo enimmäkseen teistä.
Sekä poikani Georgien muistoksi;
olkoon tuuli sinulle aina myötäinen. Lepää rauhassa.

Lainsuojattoman ja rikollisen käsitteet menevät ihmisiltä helposti sekaisin. Jotkut lainsuojattomat tekevät rikoksia, mutta tosielämän lainsuojaton ei ole ammattirikollinen. Hän on sellainen, joka kieltäytyy elämästä yhteiskunnan vakiintuneiden normien mukaisesti ja on vastuussa ainoastaan omalle kunniantunnon ja käsitykselleen oikeasta ja väärästä. Lainsuojaton ei mukaudu, vaan kapinoi. Hän ei hyväksy, vaan kyseenalaistaa. Loppujen lopuksi lainsuojaton saattaa muuttua ja sopeutua, mutta ei kumarra ketään eikä salli kenenkään muun määritellä elämänsä. Jesse James oli lainsuojaton, mutta niin oli Albert Einsteinkin. Olen ollut monessa roolissa – isänä, poikana, veljenä ja ystävänä – mutta samaan aikaan olin aina myös lainsuojaton.

– GEORGE CHRISTIE –

ESIPUHE

En ollut suunnitellut kirjoittavani kirjaa kun erosin Hells Angelsista. Oltuani kauemmin kuin kolme vuosikymmentä Venturan osaston presidenttinä, rauhanneuvottelijana ja kerhon puhemiehenä, olin täysin tyytyväinen voidessani astua syrjään, pyörittää liiketoimiani kaikessa rauhassa, olla aviomies ja isä parhaan kykyni mukaan, ja ratsastaa kohti auringonlaskua.

Sitten kerhon johto teki sen, minkä se parhaiten osaa – he kääntyivät minua vastaan. Aikaisempi osastoni, joukko kavereita, joihin olin suhtautunut kuin omaan lihaani ja vereeni ja joita olin kutsunut ”veljiksi”, äänestivät muuttaakseen statukseni vain kaksi viikkoa eroni jälkeen. Yhtäkkiä olinkin virallisesti *out bad, no contact* (huonomaineisena erotettu, ei yhteydenpitoa). Se on aika syvältä, kun otetaan huomioon tietyt tyypit, jotka kantavat värejä kunnioitettuina. Se on kurjin leima koko lainsuojattoman moottoripyöräkerhokulttuurin piirissä. Se on varattu vasikoille, toivottomille nisteille ja muulle pohjasakalle, joka on häpäissyt värit.

Asiaa pahensi vielä se, että suurisuut sekä kerhossa että sen ulkopuolella alkoivat levittää valhetta, jonka mukaan minut oli potkittu ulos kerhosta, vaikka minä lähdin sieltä itse. Monenlaiset ihmiset – joista useat eivät koskaan olleet

edes tavanneet tai tunteneet minua – saivat siitä aiheen levitellä paljon kaikenlaista pötypuhetta. Lainsuojattomien maailmassa sellaista kutsutaan nimellä ”on Front Street” eli kadulle heittämiseksi. Se tarkoittaa, että olet alaston ja suojaton, olet luvallinen maalitaulu kaikille lainvalvojista entisiin kerhoveljiisi ja täysin tuntemattomiin ihmisiin saakka. Sen takia kaikki, joilla oli jotakin hampaankolossa, yrittivät kirjoittaa historiaa uusiksi väittämällä, että minut oli häpeällisesti erotettu. Jotkut levittivät erityisen vaarallista valhetta, että olin ollut yhteistyössä kyttien kanssa. Vähät siitä, että neljä kuukautta eroni jälkeen sain tuomion ja jouduin istumaan liittovaltion vankilaan. En olisi istunut päivääkään, jos olisin kielinyt jostakusta.

”Out bad” vs. ”eronnut” saattaa vaikuttaa vähäpätöiseltä erolta. Minulle sillä on kuitenkin merkitystä. Lähdin porukasta hyvissä väleissä (in good standing) tehtyäni parhaani kerhon puolesta, jota rakastin ja jolle olin antanut ehdottomasti kaikkeni. Nuo välit olivat muuttuneet lähtöni jälkeen, ja niitä muuttivat ihmiset, joilla oli omat tarkoitusperänsä. Siitä lähtien he ovat tehneet parhaansa yrittääkseen tahrata nimeni ja maineeni. Niin yksinkertaista se on.

En aio valehdella: Se teki kipeää. Se oli puhdasta petturuutta. Jossakin vaiheessa ajattelin: ”Nyt saa riittää.” Murheellista kyllä, jos pitää suunsa kiinni tarpeeksi pitkään, ihmiset alkavat ajatella, että vaikeneminen on myöntymisen merkki. Olenkin huomannut, että mitä enemmän olen ollut hiljaa, sitä enemmän jotkut ovat alkaneet panna sanoja suuhuni. Siksi halusin oikaista asiat. Silloin päätin kirjoittaa tämän kirjan.

Miehen mitta on paljon enemmän kuin hänen elämänsä näkyvimmat vaiheet. Minun tarinani yltää paljon pitemmälle kuin Hells Angelsiin. Kuten parhaimmilla Hells Angelseilla on tapana sanoa: ”Mies tekee värit, värit eivät tee miestä.” Siitä syystä myös halusin paljastaa värien takana olevan miehen ja osoittaa valheeksi eräät yksinkertaistetut ja loukkaavat stereotyyppiä miehistä, jotka ajavat moottoripyörillä elämäntavan eivätkä harrastuksen vuoksi.

Voidaan sanoa, että minä synnyin ja kasvoin lainsuojattomaksi. Eristäytyneen siirtolaiskulttuurin jäsenenä, surffarina, jopa merijalkaväen sotilaana Vietnamin sodan aikana elin aina reuna-alueilla, kuuluin aina ulkopuolisten porukkaan. Siksi lainsuojattoman moottoripyöräkerhon farkkuliivit asettuivat harteilleni mukavasti heti alusta pitäen. Valitettavasti lainsuojattomana oleminen on muuttunut noista varhaisista ajoista. Kun minusta alun perin tuli Helvetin enkeli, perusajatuksenamme oli jakaa moottoripyöriä, vapautta ja bilettämistä kohtaan tuntemamme rakkaus – elää kuten itse haluaisimme, ei niin kuin yhteiskunta sanelee – yhdessä muiden rellestävien, samanmielisten tyyppien kanssa. Nykyään tämä elämä on jotakin aivan muuta: Monet klubilaiset ajavat vain harvoin. Hells Angelsin pääkallotunnus on valuuttaa jo itsessään. *Veljeydestä* on tullut yksi ylikäytetty sana muiden joukossa.

Tarina siitä, kuinka lainsuojattomien kulttuuri ja minä siirryimme silloisesta nykyisyyteen, on monimutkainen. Kuvaan sen parhaiten kertomalla yksinkertaisen totuuden,

niin raa'alta kuin se kuulostaakin. Lainsuojattomien maailmassa vietettyjen 40 vuoden aikana ehtii tapahtua paljon, sekä hyvää että paha. Varsinkin, jos sattuu olemaan perheellinen, kuten monet lainsuojattomat ovat. Henkilökohtainen puoli tulee usein yllätyksenä ihmisille, jotka tapaavat minut. Siinäpä vielä yksi seikka, jonka toivoisin voivani selittää, eräs todellisuus dramatisoidun fiktion takana. Peitetehtävissä toimivat poliisit ja ilmiantajat, jotka ovat kirjoittaneet kerhosta, maalaavat mielellään sen jäsenet samalla sudilla. Niissä kirjoissa me olemme yksilolotteista rikollissaastaa. Useimmat elämäntavasta kirjoittavat lainsuojattomat ovat yhtä pahoja, sillä heidän mukaansa me olemme sankarillisia vapaustaistelijoita, jotka elävät pelkästään pyöräilylle, jotka eivät tunne tuskaa, jotka muu maailma on ymmärtänyt väärin, ja joita lainvalvojat vainoavat epäoikeudenmukaisesti loputtomiin. Totuutta lainsuojattomista ei voi kirjoittaa mustalla tai valkoisella, vaan se koostuu rajattomista harmaan sävyistä.

Koska harmaa on harmaata, toiset saattavat muistaa asiat toisin. Tämä teksti on kuitenkin ehdoton totuus sellaisena kuin minä sen muistan. Olen ponnistellut kaikin mahdollisin tavoin toistaakseni tässä kirjassa uskollisesti keskustelut ja tapahtumat. Olen tutkinut olennaisia tapahtumia ja kysellyt niistä toisilta paikalla olleilta. Olen penkonut poliisin arkistoja, oikeuden pöytäkirjoja ja sanomalehtiartikkeleita. Jos en ole onnistunut pysymään tarkkana jossakin kohdassa, kyse ei ole yrittämisen puutteesta tai harhauttamisen halusta. En halua osoittaa kenellekään epäkunnioitusta, mutta en myöskään yritä olla liian

diplomaattinen. En ole koskaan ollut huolissani siitä, mitä toiset ajattelevat, enkä aio aloittaa sitä nytkään. En ole mitään velkaa kenellekään. Aloin kirjoittaa tätä teosta tietäen astuvani muutamille isoille varpaille. En piittaa siitä. Haluan tämän olevan vain rehellinen tilinteko, tositarina; minun tarinani, arpineen ja puutteineen kaikkineen. Vailla katumusta.

Se tarkoittaa kaiken kertomista siitä, mitä tein Helvetin enkelinä. Rehellisesti sanottuna olen ollut valmis tappaamaan klubin puolesta vain kangaspalaseen ommellun toisen kangaspalaseen vuoksi. Tällainen valmius on jäsenyyden hinta. Haluan myös selittää, mitä olen tehnyt kerhon piirin ulkopuolella: Olen ollut perheelleni omistautunut isä, joka on yrittänyt pitää huolta lapsistaan niin hyvin kuin osaa. Olen ollut antaumuksellinen taistelulajien harrastaja, moottoripyörämekaanikko ja liikemies. En ollut aina paras mahdollinen aviomies ensimmäiselle vaimolleni, mutta olen hyödyntänyt käytännössä tuon suhteen opetuksia tehdäkseeni toisesta avioliitostani onnistuneen. Olen menettänyt yhden lapsen, ja teen kovasti töitä varmistaakseni, etten joudu hautaamaan yhtään enempää.

Näihin molempiin elämäni puoliin – kerhon sisä- ja ulkopuolella – lainvalvojilla on ollut paljon vaikutusta. Sekin on harmaata aluetta. Olen pysynyt monen paikallispoliisin ystävänä. Useilla tapaamillani lainvalvonnan parissa työskentelevillä ihmisillä on tervettä järkeä ja so-pivaisuudentuntoa. Sain heiltä hieman peruskunioitusta,

ja annoin takaisin saman verran. (Siinä taas yksi piirre, josta monet kerholaiset eivät pitäneet.) Liittovaltion viranomaiset ovat toinen juttu. Joskus, varsinkin liittovaltion tasolla, agentit ja syyttäjät hämärtävät lainsuojattoman ja poliisin välistä eroa. He ovat pakkomielteisiä ihmisiä, jotka ovat kiinnostuneempia voittamisesta kuin oikean ja väärän eroista. Tuo osa tarinastani onkin varoittava kertomus kaikille vapautta rakastaville amerikkalaisille: Viis siitä rakastaako vai vihaako lainsuojattomia, mutta tämän maan oikeusjärjestelmä on korjaamisen tarpeessa. Lainsuojattomat, samoin kuin muutkin laitapuolen kulki-
jat, ovat samanlaisia varoitusmerkkejä kuin hiilikaivosten kanarialinnut, mitä tulee perustuslaillisten oikeuksien rapauttamiseen.

Oikeastaan kaikki tiivistyy tähän: minä olin Helvetin enkeli neljäkymmentä vuotta. Värini olivat punainen ja valkoinen. Vannoin uskollisuutta veljesliitolle, joka oli parhaimmillaan toinen perheeni. Jossakin vaiheessa minä kuitenkin muutuin, tai sitten maailma tai kerho muuttui; luultavasti kaikki kolme. Huomasin ajavani tiellä, jolle en enää halunnut viedä vaimoani ja nuorta poikaani. Se ei silti muuta ensimmäistä ja tärkeintä totuutta: rakastin Helvetin enkelinä olemista. Se oli nuoruusvuosieni unelma, enkä kadu sitä hetkeäkään, sillä tunsin niin moneen otteeseen olevani jumalan kaltainen; minä juovuin voimasta ja vapaudesta, ajoin omin käsin muokkaamallani moottori-
pyörällä siivekäs pääkallo selässäni. Olin osa jotakin itseäni suurempaa, jotakin, joka ulottui maailman ympäri. Nyt saatan olla karkotettuna rumaan, yksinäiseen paikkaan,

jota kutsumme ”Front Streetiksi”, mutta olen sama mies kuin ennenkin. Minulla on erimielisyyteni tiettyjen jäsenten kanssa, mutta rakastan kerhoa vielä tänäkin päivänä, ja vaalin aina rakkaita muistoja ajastani Helvetin enkelinä yhdessä lähimpien veljieni kanssa. Sitä ei kukaan voi viedä minulta: Eivät lainvalvojat. Eivät ihmiset, jotka näkevät tatuointini ja irvistävät kuvitellen tietävänsä minusta kaiken. Eivätkä kerholaisviholliseni ja heidän sätkynukkensa.

Lainsuojattomana en koskaan kokenut olevani rikollinen. Aika ajoin keksimme kyllä pelisäännöt lennossa, mutta samoin tekivät esi-isämmekin. Onkin surullista, että me epäonnistuimme lopuksi. Meistä tuli samanlaisia tyyppejä kuin niistä, joita vastaan kapinoimme. Sain selville, että jos halusin pysyä aitona lainsuojattomana, joutuisin tekemään jotakin käsittämätöntä.

Tässä on tarinani.

Synnyin Kalifornian Venturassa, mutta sain kasvatukseni Spartassa.

Isovanhempani molemmilta puolin olivat kreikkalaisia maahanmuuttajia. 50-luvulla Ventura oli tiivis kreikkalais-yhteisö, joka suhtautui epäluuloisesti ulkopuolisiin, ja kaikki jaettiin Meihin ja Heihin. Poliisit, oikeuslaitos, poliitikot olivat Heitä. Kuka tahansa ei-kreikkalainen oli Heitä.

Kreikkalaiset omistivat paljon paikallisia liikeyrityksiä: ravintoloita, korjaamoja, pikkukauppoja. Isoisäni oli suutari. Me pidimme huolta toisistamme, sillä kreikkalaisten asenteena oli: ”Kuka Heitä tarvitsee? Onko ongelmia? Kerro niistä AHEPA:ssa (American Hellenic Educational Progressive Assosiaton, amerikankreikkalaisten opetus- ja edistysseura) tai Daughters of Penelope -naisyhdistyksessä.” Minulle selvisi myöhemmin, että lainsuojattomien kulttuuri suhtautuu samalla tavalla ulkopuolisiin. Se oli yksi niistä asioista, jotka houkuttelivat minut mukaan lainsuojattomien elämäntapaan: kirjoittamattomat säännöt tuntuivat tutuilta.

Lapselle nämä Me vastaan He -jutut olivat hämmentäviä. Isovanhempani olivat vaihtaneet nimensä: Vlassopoulosista tuli Blacy, Chrispikosista Christie. Mutta jos Me kerran olemme Meitä, miksi vaihtaa nimeä, jollei sitä häpeä?

Tajusin myös varhain, että muut kaupunkilaiset katsoivat kreikkalaisia nenänvarttaan pitkin. Me emme olleet kunniallista väkeä.

Minä olin ylipainoinen, ja se teki minusta entistä pahemman hylkiön. Kreikkalaisissa kodeissa ruoka on yhtä kuin rakkaus, eikä meidän kodistamme puuttunut rakkautta. Isäni oli loistava kokki, ja minä olin pullukka yläkoulun alkuun asti. Kreikkalaisuus ja lihavuus tekivät minusta maalitaulun, vaikka minua ei kiusattukaan ruumiillisesti kuin yhden kerran. Se oli ensimmäinen kerta, kun käytin nyrkkejäni ja pahaa sisuani ongelman ratkaisemiseen. Tuo kokemus kuitenkin sytytti minussa valkohehkuisen raivon, joka hiipuisi aikanaan, mutta ei koskaan sammuisi. Vihaan kiusaajia ja öykkäreitä vielä nykyäänkin. Kenenkään ei toki tarvitse olla hakattu joutuakseen hylkiöksi. Toiset kakarat pilkkasivat minua ja kieltäytyivät olemasta tekemissä kanssani.

Tämä oli iso syy siihen, että inhosin koulunkäyntiä. Eikä siitäkään ollut apua, että aina, kun luin paria lausetta pitemmän tekstin, kirjaimet alkoivat hyppiä paikasta toiseen ja muuttaa muotoaan. Numeroista tuli kirjaimia ja päinvastoin, *b*:stä tuli *d*. Se oli helvetin turhauttavaa. Kestäisi todella kauan ennen kuin kukaan keksisi nimetä sen *lukihäiriöksi*; siihen aikaan minut vain määriteltiin laiskaksi. Koulun ulkopuolella vietin paljon aikaa perheeni parissa. Äiti ja isä olivat kivoja ja omistautuneita vanhempia, ja tiesin aina, että minua rakastettiin ehdoitta. Nauru olikin Christien kodin normaali taustääni. Äitini rakasti kunnan naurua, pilailua ja juhla-aikaa. Siitä syystä meille tuli myös puhuva joulukuusi.

Kun olin kuusivuotias, äiti kertoi, että jos minä ja serkkuni olisimme kilttejä, niin joulukuusi puhuisi meille. Siksi istuimme kohteliaasti jalokiven lailla hohtavien valojen ja kimalteen peittämän kuusen ympärillä ja yritimme olla niin kiltisti kuin osasimme. Olohuoneen täytti havujen tuoksu, ja sitten puu heräsi henkiin. ”Mitä teille pojille ja tytöille kuuluu tänä iltana?” Me tuijotimme ihmetyksestä mykkinä. Sitten puu sanoi: ”Näen, että pikku Jimmy on paikalla. Vieläkö kiusaat siskoasi?” Jimmyn silmät levisivät ja hän ravisteli päätään kieltävästi. Jos olisin ollut hieman fiksumpi kuusivuotias, olisin voinut vähän kummastella, että joulukuusemme puhui latinoaksentilla. Chubby, naapurissa asuva meksikolaisrouva, istui vintillä puhumassa meille irrotetun tuuletusventtiilin kautta. Tuo kuusi piti kuitenkin koko naapuruston lapset kiltteinä ja hyvätapaisina joulunpyhien yli.

Vaikka äiti, isä ja minä asuimme Camarillossa, vietin suurimman osan ajastani isovanhempieni luona Venturassa. Pappous Blacy omisti pienen suutarinverstaan aivan pikkuruisen kahden makuuhuoneen lautamökin vieressä, jonka hän jakoi Yiayian kanssa. Pappous oli klaanimme ylipäällikkö, pelätty yhtä lailla kuin rakastettukin. Hänen lempinimensä oli Kuvernööri. Hänellä ei ollut mainittavaa koulutusta, mutta hän oli yksi viisaimmista koskaan tuntemistani ihmisistä. Hän oli lyhyt, tynnyririntainen kreikkalainen, jolla oli itsevarma ja vaikutuksen tekevä olemus. Hän piti aina tummasankaisia silmälaseja ja ruskeaa lierihattua, ja hän oli niin tanakkarakenteinen, että näytti juurtuneen maahan siten, ettei mikään pystyisi

liikuttamaan häntä, ellei hän itse sitä haluaisi. Yiayia oli saman kolikon kääntöpuoli, yhtä vahva kuin Pappouskin, mutta herttainen, lempeä, rakastava ja uskomattoman kiltti.

He tekivät Venturasta minulle erityisen paikan, mutta kaupunki oli muutenkin lapsen paratiisi. Jos serkkuni ja minä emme olleet ruinaamassa kolikoita Yiayialta (Pappous oli lakannut vipaamasta meille mitään, sillä velkatilimme hänelle oli kasvanut liian suureksi) ostaaksemme kirsikkakokista nurkkarohdoskaupan juomatiskiltä, suunnistimme Venturan pitkälle puiselle pistolaiturille kalastamaan sen reunalta. Kellään ei ollut rahaa, mutta silti meillä oli paljon tekemistä. Onnellisimmat lapsuusmuistoni koostuivatkin Venturan ja perheen yhdistelmästä.

Isäni osti aikoinaan ruokalan, Frontier Cafén, jossa tein satunnaistöitä, kunnes valmistuin lukiosta. Vietetyämme toisinaan aamun tyrskykalastuksen parissa äiti, isä ja minä kävimme tiedusteluretkellä muissa perhevintoloissa ottamassa selvää, millaisia ruokalistoja he olivat laatineet ja mikä saattaisi toimia meidänkin paikassamme. Me kutsuimme toisiamme nimellä ”kolme G:tä” – George, Georgia ja Georgie. Eräänä sunnuntaina söimme lounasta paikallisessa italialaisessa, vanhan koulukunnan trattoriassa, jossa oli ruudulliset pöytäliinat ja olkiin käärittyjä pulskamahaisia Chianti-pulloja kynttilänjalkoina päällään sata kerrosta punaista vahaa. Omistaja tuli istumaan kanssamme ja selostamaan murteellisella englannilla, kuinka hänen bisneksensä sujivat. Lähtiessämme hän saattoi meidät ulos. Kun olimme

hyvästelemässä, kauempaa kantautuva matala kumina kasvoi ukkosmaiseksi jyrinäksi, joka pirstoi hiljaisen iltapäivän: moottoripyöräilijä pysähtyi punaisiin valoihin muutaman metrin päässä meistä. Silloin, vuonna 1955, näin ensimmäistä kertaa lainsuojattoman lähietäisyydeltä. Useimmilla meistä koululaisista oli jenkkikampausta ja prässihousut. Tällä kaverilla oli farkkutakki, jonka irti leikattujen hihojen suut olivat repaleiset, sekä sinimustat farkut, jotka olivat öljyn ja lian kuorruttamat. Hänen Ray-Baninsa oli työnnetty ylös otsalle pitelemään aloillaan villiä mustaa hiuspehkoa. Hän näytti velholta, joka hallitsi kaikkea ympärillään. Jalankulkijat jähmettyivät hetkeksi paikoilleen. Mies vain istui paikoillaan käsin rakennetun Harrikkansa selässä, ja koska pyörä oli joutokäynnillä, sen pakoputket olivat hiljaa ja kuulin kytkimen tunnusomaisen kalinan. Sitten, täydellisen hallittuna liikesarjana, hän laski aurinkolasit silmilleen vasemmalla kädellään, väänsi kaasua oikealla, polkaisi kytkintä jalallaan ja heitti vaihteen ykköselle. Sitten hän nosti kädet hartioita ylemmäksi tarttuakseen ”apinakiikkunsa” kahvoihin, kaasutti ja ampaisi risteyksen yli. Hän näytti katoavan silmänräpäyksessä jättäen jälkeensä vain kaikuja ja mieleeni pysyvästi syöpyneen muiston.

Ravintoloitsija puhkesi vihaiseen vuodatukseen: ”Katsokaa nyt tuota kelvotonta. Kirottu elukka.” Mies sylki kadulle ja laski katseensa minuun: ”Tuollainen teidän Amerikkanne on.”

Minä ajattelin: ”No ihan varmasti.” Se oli ilman muuta ihmeellisintä, mitä olin koskaan nähnyt. Kyse ei ollut

pelkästään kakaran ihastumisesta johonkin kiiltävään ja kovaääniseen, vaan syvällä sisimmässäni tajusin, että tämä kaveri ei pelannut kenenkään muun säännöillä, vaan teki oman päänsä mukaan ja toivotti helvettiin kaikki, jotka eivät siitä pitäneet. Kukaan ei sortaisi häntä eikä hän kaivannut kenenkään hyväksyntää. Hän oli niskan päällä. Syrjityn, pulskan pikku kreikkalaispojan mielestä se oli maaginen ajatus.

Vuosien kuluessa yhteiskunta työnsi minua jatkuvasti lainsuojattoman teille, vaikka vanhempani ja isovanhempani pitivätkin jalkani maassa. Surffaamisesta tuli osa tätä edestakaista liikettä. Asuin niin lähellä meren rantaa, että jouduin väkisinkin tuon urheilulajin piiriin. Vanhempieni mielestä se olisikin minulle hieno, tervehenkinen tapa viettää aikaani. Olimme muuttaneet Anaheimista Camarilloon juuri ennen kuin aloitin yläasteen, osittain siksi, että Anaheimissa oli paljon nuorisorikollisuutta. Vanhempani vahtivat siis tarkasti, että osallistuisin johonkin positiiviseen toimintaan.

Ostin ensimmäisen surffilautani 40 taalalla saatuani hieman rahallista tukea äidiltäni. Kyseessä oli susiruma oliivinvihreäksi sudittu lauta, mutta minusta tuntui siltä kuin olisin saanut kiinni jostakin, identiteetistä, jonka voisin ottaa omakseni. Aloin hengailla biitsillä päivittäin, omaksua eri tekniikkoja ja opetella oikeiden surffareiden temppuja.

Surffaaminen muuttikin kaiken. Rakastin valmiiksi vesielementtiä, mutta lainelautailu ei ollut samanlaista kuin muut urheilulajit: Siihen ei tarvittu joukkuetta eikä paljon

varusteita. Siihen ei vaadittu erikoistaitoja, kokoa eikä isoja lihaksia. Siihen tarvittiin pelkkää harjoitusta, eikä mikään vetänyt vertoja aallonharjalla vietetylle ajalle. Olin luonnonlahjakkuus alusta alkaen, ja tuntui tosi upealta löytää jotakin, jossa olin hyvä, jotakin, jota pystyin kutsu-
maan omakseni.

Isäni ravintolan tarjoilijalla oli poika, joka oli innokas lainelautailija. Isä kysyi tarjoilijalta, voisiko poika ottaa minut mukaansa ja opettaa minulle hieman taitoja. Tarjoilija innostui asiasta. Hänen poikansa, John Schoemer, ei kuitenkaan ollut yhtä innoissaan. Hän oli seitsemäntoista, minä neljäntoista, ja epäilen vahvasti, ettei hänen käsitykseensä surffaamisesta kuulunut kenenkään pikkukakaran raahaaminen mukanaan. Surffareiden – kuten myös motoristien – parissa tärkeintä kuitenkin on se, kuinka hallitsee itsensä: hoida hommat kunnolla, kunnioita tapakoodia, niin ansaitset kunnioitusta. Kun John ja hänen kaverinsa saivat selville, että pärjäsinkin itse mainingeilla ja kunnioitin tapoja, joilla asiat tehtiin aalloilla ja rannalla, minusta tuli yksi porukasta. Tämä oli ensimmäinen kokemukseni ryhmään kuulumisesta kreikkalaisyhteisön ulkopuolella. Toiset lautailijakaverit olivat vanhempia ja kuuluivat Oxnardin kovimpiin tyyppeihin. Päällikkönä oli Doodie Juarez -niminen samoalainen, reilut sata kiloa paljasta lihasta. Hän oli suorainen surffilautataiteilija ja legendaarinen tappelupukari. Surffattuaan koko päivän hän ja hänen kaverinsa ajoivat mielellään Point Muguun tappelemaan Point Muguun laivaston lentoaseman rannikkopioneerien kanssa.

HURJA MATKA ENKELEIDEN KAKKOSMIEHEKSI

KUINKA ARMEIJAN VIRKAMIES PÄÄTYI HELVETIN ENKELIKSI
JA LOPULTA LAINKUULIAISEKSI PERHEENISÄKSI.

Elämäni Helvetin enkelinä kertoo entisestä merijalkaväen sotilaasta, joka luopui mukavasta työstä puolustusministeriössä ja vannoi uskollisuutta Hells Angelsille nousten Sonny Bargerin kakkosmieheksi.

Barger oli Enkeleiden äkkiväärä keulahahmo ja tosiasiallinen maailmanjohtaja, Christie oli neuvottelija, joka tasoitti asioita. Hän ystäväystyi rocktähtien, näyttelijöiden ja taiteilijoiden kanssa ja päätyi jopa kantamaan olympiasoihtua vuoden 1984 olympialaisissa.

Kolmen vuosikymmenen jälkeen Bargerin yang ja Christien yin eivät enää mahtuneet samaan kerhoon, ja Christie erosi Enkeleistä *in bad standing*. Nyt hän kertoo, minkälainen on tie Enkeleiden huipulle, kuinka kerho ja maailma ovat muuttuneet matkan varrella – ja kuinka kerhosta pääsee pois menettämättä henkeään.

JOHNNY
Kniga

www.johnnykniga.fi

30.16

978-952-362-145-9

Päälyys: Maria Mitrunen